

Arrest

nr. 70 420 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 X
 X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste en tweede verzoekende partijen en hun advocaat S. BUYSSE, die eveneens derde en vierde verzoekende partijen vertegenwoordigt, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partijen vragen hun beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door staatssecretaris Wathelet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateren *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekende partijen menen recht te

hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoeken derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten. Uw moeder is van Russische origine en uw vader, die reeds is overleden, is van Tsjetsjeense afkomst. In 1996 bent u samen met uw echtgenote, A. S. (...) (O.V. 6.689.162) en uw dochters, A. A. (...) (O.V.6.689.150) en A. (...) (O.V. 6.689.158) vanuit Tsjetsjenië naar Nalchik (Kabardino-Balkarië) gegaan. In 1999 vertrok u met hen naar Orlovskaya (Rusland) om vervolgens in 2000 alleen naar Moskou te verhuizen. In 2002 kwam uw familie bij u wonen in Moskou. U had ondertussen nog twee zonen, M. (...) en A. (...) (o.v. 6.689.162). In Moskou hebt u sinds zes jaar een eigen zaak samen met V. B. (...). Op 21 of 22 juni 2010 kwam uw broer I. (...) naar u toe in Moskou. Hij woonde in Grozny en was vanaf 1995 tot 2010 commandant bij de Omon (Special Purpose Police Unit) in Grozny. In juni 2010 overhandigde hij u een aktetas met documenten en beeldmateriaal en hij zei u dat hij deze informatie wilde tonen aan journalisten. U kende via uw werk een aantal journalisten en u bracht uw broer in contact met hen. Vervolgens vroeg uw broer of u de aktetas wou bewaren. Hij liet u weten dat indien de inhoud van de documenten bekend zou geraken, de overheid van Tsjetsjenië zou veranderen. U bewaarde de tas vervolgens in een kluis op uw werk, maar omdat u wist dat dit gevaarlijk was, besloot u de tas terug aan uw broer te overhandigen. Op 23 augustus 2010 ging u naar Grozny om de verjaardag van uw broer te vieren. U gaf toen de aktetas aan

uw broer terug en u weet niet wat er verder mee is gebeurd. Op 30 augustus 2010 was u samen met uw broer op de markt van Grozny en op een moment dat u even niet bij hem was, werd uw broer neergeschoten. U hebt niet gezien wie er heeft geschoten. U bracht het lichaam van uw broer naar zijn huis en de politie van Grozny alsook de collega's van uw broer van Omon kwamen ter plaatse. De collega's van uw broer verzekerden u dat ze de dader zouden vinden en vermoorden, maar u weet niet welke dienst er een officieel onderzoek heeft opgestart. U heeft hier nadien niets meer over vernomen. Op 31 augustus 2010 was de begrafenis van uw broer. Diezelfde avond werd u door onbekenden onder bedreiging van een wapen in een wagen meegenomen. U werd nabij een bos uit de wagen geduwd en geslagen en u werd gevraagd naar de documenten die u eerder aan uw broer had terug gegeven. Een buurjongen had gezien dat u werd meegenomen en verwittigde uw familie en medewerkers van Omon. Deze personen kwamen even later ter plaatse en u bent op die manier kunnen ontsnappen. De Omon-medewerkers zeiden nadien tegen u dat de ontvoerders veiligheidsagenten van Kadyrov waren en dat u diende Grozny te verlaten. Uw neef bracht u vervolgens met de wagen terug naar Moskou. Toen u op 2 september 2010 bij uw huis in Moskou aankwam, werd u door enkele FSB-medewerkers opgewacht. U werd uw Russisch binnenlands paspoort, uw geld en uw gsm afgenomen en u werd door hen meegenomen naar de stad Zvanika. Opnieuw werd u geslagen en ondervraagd over de documenten van uw broer. U kreeg een injectie en u verloor het bewustzijn. Toen u wakker werd, zag u dat u alleen was en u sprong uit het raam. U hield vervolgens een taxi tegen en die bracht u naar een appartement van uw zakenpartner V. (...). Vanaf 3 september 2010 tot 14 september 2010 verbleef u daar. U vernam ondertussen via V. (...) dat uw echtgenote thuis bezoek had gekregen van FSB-medewerkers. U vroeg vervolgens aan V. (...) om ook uw echtgenote, uw twee dochters en uw twee minderjarige zonen te helpen. Hij bracht uw gezinsleden op 6 september 2010 onder in een ander appartement in Moskou. Op 14 september 2010 bent u vanuit Moskou vertrokken en op 17 september 2010 kwam u in België aan. Op 20 september 2010 hebt u een asielaanvraag ingediend. Uw echtgenote is samen met uw kinderen eerder uit Moskou vetrokken en zij was reeds op 16 september 2010 in België aangekomen.

B. Motivering

U verklaarde dat u uit veiligheidsoverwegingen voor u en uw gezinsleden Rusland hebt verlaten (CGVS gehoor 6/07/2011 p.14). Nadat uw broer I. (...) op 30 augustus 2010 in Grozny was vermoord, werd u door autoriteitsmedewerkers geviseerd omdat ze informatie wilden over de documenten die u tijdelijk voor uw broer in bewaring had genomen. U werd in Grozny en in Moskou meegenomen en ook uw echtgenote heeft bij u thuis in Moskou van de FSB bezoek gekregen (CGVS gehoor p.17-19). U vreest bij terugkeer naar Rusland dat u er zal worden vermoord (CGVS gehoor p.21). In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs ter ondersteuning van de verklaarde asielproblemen op het Commissariaat-Generaal hebt neergelegd. Zo hebt u geen enkel overtuigend bewijsstuk aangeleverd dat wijst op het bestaan van uw broer I. A. (...), een commandant bij de Omon van Grozny (CGVS gehoor p.5). U legde wel een foto neer waarop volgens u uw broer in een Omon-uniform is te zien, maar er zijn geen objectieve aanwijzingen aanwezig of het wel effectief uw broer betreft. U stelde dat de foto afkomstig is uit een krant en dat het volledige krantenartikel over uw broer zich in Grozny bevindt. Echter, u hebt het betreffende artikel over uw broer niet op het Commissariaat-Generaal bezorgd, ondanks de expliciete vraag naar documenten die betrekking hebben op uw broer (CGVS gehoor p.8-9). Verder hebt u eveneens geen enkel objectief stavingstuk neergelegd aangaande het overlijden van en de moord op uw broer op 30 augustus 2010 (CGVS gehoor p.9, 17). U gaf wel aan dat u reeds opzoeken via het internet hebt gedaan, maar u hebt niets teruggevonden omdat u misschien niet op de juiste sites aan het zoeken was (CGVS gehoor p.16-17). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u tot op heden nog steeds geen idee heeft of de moord op uw broer al dan niet in de media aan bod is gekomen (CGVS gehoor p.16). Deze vastgestelde onwetendheid alsook het feit dat u sinds augustus 2010 geen enkel document of enige objectieve aanwijzing hebt kunnen verkrijgen die de moord op uw broer onderschrijft, wordt door het Commissariaat-Generaal als weinig aannemelijk aanschouwd. Gezien ook het profiel van uw broer, zijnde op het moment van zijn overlijden een commandant bij de Omon in Grozny, wordt het gebrek aan enige stavingstukken van de betreffende moord als weinig logisch beschouwd. Er wordt bijgevolg besloten dat dergelijk manifest gebrek aan bewijzen van belangrijke aspecten van uw asielrelaas, en dit terwijl deze redelijkerwijze mogen worden verwacht, de aannemelijkheid van uw asielrelaas op ernstige wijze aantast.

Verder dient te worden gesteld dat u onaannemelijk weinig weet over een aantal belangrijke aspecten betreffende de moord op uw broer I. (...) op 30 augustus 2010 in Grozny. Zo legde u immers in eerste instantie vage verklaringen af over het feit of er al dan niet een officieel onderzoek naar de moord op uw broer is opgestart. Zo stelde u aanvankelijk dat u enkel het vermoeden heeft dat de betreffende moord op officiële wijze werd onderzocht (CGVS gehoor p.15). Nadien verklaarde u dat er wel een onderzoek werd ingesteld, maar u kon naderhand niet duidelijk zijn welke concrete politiedienst de moord op uw broer had onderzocht. U verklaarde immers eerst dat u geen idee had welke

politiedienst het onderzoek naar de moord op uw broer had gevoerd. Even later antwoordde dan wel bevestigend op de vraag of de collega's van uw broer, zijnde Omon-medewerkers in Grozny, een officieel onderzoek hebben opgestart (CGVS gehoor p.16). Toen u werd gewezen op het feit dat u deze informatie zelf niet spontaan had aangebracht, stelde u uiteindelijk dat u toch niet wist wie de moord op uw broer op officiële wijze heeft onderzocht (CGVS gehoor p.16). Dergelijke incoherente en vage verklaringen tasten verder de aannemelijkheid van uw relaas aan. Verder gaf u nog aan dat het betreffende onderzoek pas van start ging na de begrafenis van uw broer, zijnde na 31 augustus 2010. U stelde dat u na deze begrafenis naar Moskou bent vertrokken en dat u nadien niemand meer heeft gecontacteerd om u verder te informeren naar het betreffende onderzoek (CGVS gehoor p.16). Omdat u wist waarom uw broer was vermoord en omdat u het leven van u en uw familie diende te redden, achtte u het niet nodig om over voornoemd onderzoek navraag te doen (CGVS gehoor p.16). U hebt ook sinds uw aankomst in België nagelaten om verdere informatie in te winnen naar de mogelijke ontwikkelingen in het onderzoek naar de moord op uw broer en dit terwijl u nog steeds, al dan niet op directe wijze, in contact staat met enkele familieleden en uw voormalige zakenpartner in Rusland (CGVS gehoor p.4-5, 21). Er dient te worden besloten dat dergelijk gebrek aan kennis over en interesse naar het onderzoek op de moord van uw broer, zijnde een belangrijk element van uw asielrelaas, ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Van een asielzoeker mag er immers worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar cruciale aspecten van het asielrelaas indien hij/zij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien bent u er niet in geslaagd om de actualiteit van uw vrees aannemelijk te maken. Zo dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat u, sinds uw aankomst in België, niet meer naar de actuele situatie van uw familie in Rusland hebt geïnformeerd. U stelde dat u sinds uw aankomst in België nog steeds contacten hebt met uw moeder en zus in Rusland en dit via hun buurman S. (...). Tijdens deze contacten hebt u enkel vragen gesteld over de gezondheidstoestand van uw moeder en u hebt u tot op heden geen navraag gedaan of zij sinds uw vertrek uit Rusland in september 2010 nog problemen hebben gekend. Volgens u kunnen de telefoongesprekken immers worden afgeluisterd (CGVS gehoor p.4-5, 20-21). Echter, dit is een blote bewering die u op geen enkele concrete, objectieve wijze hebt gestaafd. Daarenboven zijn er nog voldoende andere communicatiemiddelen, zoals het internet of een eenvoudige briefwisseling om contact op te nemen met het thuisfront hetzij rechtstreeks, hetzij via derden, om op die wijze op de hoogte te zijn van de actuele situatie van uw familieleden in Rusland. Dat u bijgevolg niet weet of uw familie actueel problemen kent al dan niet in navolging van uw vervolgingsproblematiek, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees. Bovendien bleek ook uit uw verklaringen dat u sinds uw vertrek uit Rusland geen navraag meer hebt gedaan of u tot op heden wordt verdacht of beschuldigd van iets (CGVS gehoor p.21). Verder gaf u wel aan dat u er via de contacten met uw voormalige zakenpartner V. (...) van op de hoogte bent dat er, sinds uw vertrek uit Rusland, nog personen naar u hebben gevraagd (CGVS gehoor p.20). U was echter niet in staat om hierover enige details te verstrekken. Zo wist u niet wanneer en hoe vaak er nog naar u werd geïnformeerd. Eveneens kon u niet aangeven wat die personen concreet over u wilden weten en had u bovendien enkel een vermoeden over welke personen V. (...) het had (CGVS gehoor p.20). Zo stelde u dat u uit de intonatie van V. (...) had afgeleid dat hij het had over speciale diensten, maar dit is dus enkel een veronderstelling van u (CGVS gehoor p.20). Echter, dergelijk gebrek aan concrete informatie over zaken die kunnen wijzen op een actuele vervolging door de autoriteiten van Rusland, is niet geloofwaardig te noemen indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren. Dit ondermijnt op bijkomende wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U gaf aan dat u vanuit Moskou naar België in een wagen bent gereisd. U vermoedt dat u door Wit-Rusland bent gereisd, maar u kan geen verdere landen, steden of plaatsen opnoemen dewelke u tijdens uw reisweg bent gepasseerd (CGVS gehoor p.10). U verklaarde dat de wagen onderweg tweemaal werd gestopt, maar u kon eveneens niet aangeven waar dit plaatsvond (CGVS gehoor p.11). Bovendien wist u ook niet welke documenten de chauffeur voor u had geregeld. Zo gaf u aan dat er waarschijnlijk valse documenten waren gemaakt, maar u kon hierover geen verdere details verstrekken. Zo had u geen idee welke naam of nationaliteit in deze documenten stond vermeld alsook wist u niet of er een visum aanwezig was. Bovendien hebt u op voorhand geen afspraken met de chauffeur gemaakt in geval van mogelijke grenscontroles (CGVS gehoor p.10-11). Dat u zo weinig kennis heeft over uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten, kan als weinig aannemelijk worden aanschouwd. Te meer gezien uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de

smokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en geen informatie kan geven over uw reisdocumenten, niet geloofwaardig. Volledigheidshalve dient nog het volgende te worden opgemerkt. Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 1999 in Orlovskaya Oblast uw domicilie (propiska) had (CGVS, p. 3). U legde een attest voor betreffende uw verhuis uit Grozny (Tsjetsjenië) naar deze regio (document 4, dd. 2002). Ook legde u een attest voor van "groot gezin", uitgegeven in de Orlovskaya Oblast, waarin u, uw vrouw en alle kinderen vermeld staan (doc. 5, dd. 2004). U verklaarde echter sinds 2000 tot 2010 effectief in Moskou te hebben gewoond, terwijl u regelmatig op bezoek ging in Grozny (CGVS, p. 3-4). Uw gezinsleden woonden volgens uw verklaringen vanaf 2002 ook effectief in Moskou, terwijl het propiska van uw vrouw in Grozny bleef omdat uw vrouw daar een appartement had (CGVS, p. 3). Ook uit de verklaringen van uw echtgenote en twee dochters blijkt dat zij hun propiska hadden in Grozny, terwijl ze effectief een periode in Moskou woonden (CGVS, vrouw, p. 3; CGVS, dochter A. (...), p. 3; CGVS dochter A. (...), p. 3). U legde dan weer een attest voor waaruit blijkt dat uw vrouw en alle kinderen - maar ook u - in Grozny woonden (document 3, dd. 2010). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u wel eigenaar was van dat appartement, maar daar niet geregistreerd was (CGVS, p. 7). Het is hiermee allerminst duidelijk waar u en uw gezinsleden werkelijk het officiële domicilie en het effectief verblijfsadres hadden op het moment van het vertrek.

Wat er ook van zij, wat de vraag betreft naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet, dient het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten, zijnde uw militair boekje, uw diploma, de geboorteaktes van uw kinderen, uw huwelijksakte en een document betreffende uw zaak in Moskou kan voorgaande conclusies niet wijzigen. Deze documenten bevatten immers enkel informatie aangaande de persoonlijke identiteitsgegevens van u en gezinsleden en uw job en deze informatie worden door mij niet betwijfeld. Het voorgelegde schoolrapport van uw oudste zoon kan eveneens de voorgaande besluiten niet wijzigen. Dit rapport betreft immers enkel de schoolresultaten van uw oudste zoon en heeft dus geen betrekking op de door u verklaarde asielproblemen. Ook het bewijs van verhuis naar Orlovskaya (dd.2002) en het bewijs van groot gezin uitgereikt door de administratie van Orlovskaya (dd.2004) leveren geen bijkomende informatie aangaande uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"Bovendien dient nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten weinig geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u dat u vanuit Moskou naar België bent gereisd in een minibús. U weet niet welke landen u tijdens uw reisweg bent gepasseerd. U verklaarde dat er onderweg een documentencontrole was, maar u wist eveneens niet waar deze

had plaatsgevonden. Bovendien had u ook geen idee welke documenten de chauffeur tijdens de voornoemde controle had gebruikt. U stelde dat er foto's van u waren gemaakt, maar u weet verder niet of er valse documenten waren geregeld (CGVS gehoor vrouw p.6). Dat u zo weinig kennis heeft over uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten, kan als weinig aannemelijk worden aanschouwd. Te meer gezien uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en geen informatie kan geven over uw reisdocumenten, niet geloofwaardig. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan ten aanzien van u evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijnde uw militair boekje, uw geboorteakte, uw werkboekje, uw diploma en twee certificaten van een bijkomende opleiding in de verpleegkunde kunnen niets wijzigen aan voorgaande besluiten. Deze documenten hebben immers enkel betrekking op uw persoonsgegevens, uw militaire dienst en uw opleiding en deze gegevens worden door mij niet betwijfeld."

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de dochter van eerste verzoekende partij, zijnde derde verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar vader. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van derde verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"Bovendien dient nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten weinig geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u dat u vanuit Moskou naar België bent gereisd in een minibus. U weet niet welke landen u tijdens uw reisweg bent gepasseerd. U gaf aan dat er onderweg controles van documenten hebben plaatsgevonden, maar u weet niet waar. Bovendien had u ook geen idee welke documenten de chauffeur tijdens de voornoemde controle had gebruikt. U weet eveneens niet of het al dan niet om valse documenten ging. Overigens dient hierbij te worden opgemerkt dat er op voorhand geen afspraken met de chauffeur zijn gemaakt in geval van mogelijke grenscontroles (CGVS gehoor A. (...) p.6). Dat u zo weinig kennis heeft over uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten, kan als weinig aannemelijk worden aanschouwd. Te meer gezien uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en geen informatie kan geven over uw reisdocumenten, niet geloofwaardig.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan ten aanzien van u evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, zijnde uw geboorteakte en uw studentenkaart wijzigen niets aan voorgaande besluiten. Deze documenten hebben immers enkel betrekking op uw identiteitsgegevens en uw opleiding en deze worden door mij niet betwijfeld."

De vierde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de dochter van eerste verzoekende partij, zijnde vierde verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar vierde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar vader. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van vierde verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"Bovendien dient nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten weinig geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u dat u vanuit Moskou naar

België bent gereisd in een minibus. U weet niet welke landen u tijdens uw reisweg bent gepasseerd. U gaf aan dat er onderweg controles van documenten hebben plaatsgevonden, maar u weet niet waar. Bovendien had u ook geen idee welke documenten de chauffeur tijdens de voornoemde controle had gebruikt (CGVS gehoor p.6). Dat u zo weinig kennis heeft over uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten, kan als weinig aannemelijk worden aanschouwd. Te meer gezien uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en geen informatie kan geven over uw reisdocumenten, niet geloofwaardig.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan ten aanzien van u evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten, zijnde uw geboorteakte en uw schoolkaart wijzigen niets aan voorgaande besluiten. Deze documenten hebben immers enkel betrekking op uw identiteitsgegevens en uw opleiding en deze worden door mij niet betwijfeld.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partijen roepen in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroepen zij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens menen zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De Raad is van oordeel dat beide middelen ingevolge onderlinge verwevenheid gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partijen werpen op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partijen vestigen vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli

1951. Verzoekende partijen staven hun betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partijen zich beperken tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukken, hierbij verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoeren en poneren dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip “full jurisdiction” zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: “*Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*” Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: “*Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.*” Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (zie punt 1.2.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie “*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen*” wordt derhalve verworpen.

In zoverre verzoekende partijen nog stellen dat hun rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet mogen antwoorden op de repliekmemorie van de commissaris-generaal, kunnen zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189.246; RvS 5 januari 2009, nr. 189.247).

Waar verzoekende partijen vragen eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie "*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat*" kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Immers, er liggen geen antwoordbesluiten van de lidstaat voor, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal. Voor zover verzoekende partijen duiden op deze nota met opmerkingen, dient te worden opgemerkt dat zij tijdens onderhavige procedure niet hebben verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de commissaris-generaal. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig. Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van "*full jurisdiction*".

3.2.5. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.8.1. Verzoekende partijen kunnen niet akkoord gaan met de verwerping van hun asielverzoek vermits zij ervan overtuigd zijn dat hun leven in gevaar is in hun land van herkomst vanwege de bedreiging door *“repressieve structuren (F.S.B.)”*. Zij spreken niet alleen uit hun uitgebreide persoonlijke ervaring, maar het blijkt ook uit de hedendaagse situatie dat in hun land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoekende partijen opperen dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert en dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling, aangezien er zich nog vele mensenrechtenschendingen voordoen, zoals onder meer folteringen, illegale arrestaties en gefabriceerde beschuldigingen. Om deze bewering kracht bij te zetten citeren verzoekende partijen een aantal erkenningscijfers voor Russen/Tsjetsjenen vanwege Franse, Poolse en Oostenrijkse asielinstanties en verwijzen zij onder meer naar de ontvoering van/de moord op een aantal mensenrechtenactivisten, een artikel van de website www.deredactie.be en *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen...”*.

Teneinde de slechte toestand in Tsjetsjenië verder toe te lichten argumenteren verzoekende partijen dat het Cedoca-document waarop verwerende partij haar beslissing baseert correct is, de geciteerde bronnen relevant zijn, maar de inhoud alsnog totaal verkeerd geïnterpreteerd werd en de conclusie die eruit werd opgemaakt onjuist is. Verzoekende partijen verwijzen naar de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”* van 7 april 2009, en geven uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte verwijzen verzoekende partijen nog naar enkele *“passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*.

3.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten, de ‘algemene situatie’ in hun land van herkomst en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asioldossiers, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

3.2.9.1. Betreffende het ongeloofwaardig bevinden van de reisweg, argumenteren verzoekende partijen dat zij met valse documenten hebben gereisd die zij echter niet hebben gezien en dat zij de concrete reisweg niet in detail kunnen vertellen omdat iedereen gestresseerd was tijdens de reis, zij slechts 's nachts uit de (bestel)wagen kwamen en de communicatie met de mensen die hen hebben vervoerd werd uitgevoerd *“met urgentie”*.

3.2.9.2. De Raad is van oordeel dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partijen dat zij geen nadere verklaringen wisten af te leggen omtrent de afgelegde reisweg en over de voor hen voorziene reisdocumenten. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier A. O. en A. S., stuk 19, deel 1, administratief dossier A. A., stuk 16, deel 1 en administratief dossier A. A., stuk 20, deel 1), blijkt immers dat de buitengrenzen van de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Het risico voor zowel verzoekende partijen als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat verzoekende partijen door de passeur niet in kennis zouden zijn gesteld van de te volgen route, het land waar de Schengenzone of de Europese Unie zou worden betreden en zeker van de reisdocumenten die voor hen bij deze reis zouden worden gebruikt. Het feit dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift verklaren zeer gestresseerd te zijn tijdens deze reis, versterkt enkel het leugenachtige karakter van desbetreffende verklaringen, nu zij door deze voor hen uiterst stresserende situatie extra op hun hoede hadden moeten zijn bij het ondernemen van zulke riskante reis, en het aldus niet logisch overkomt dat zij zich in dat geval niet beter hadden voorbereid.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de in het verzoekschrift gedane verduidelijking dat verzoekende partijen met valse documenten hebben gereisd (die zij echter nooit in handen hebben gekregen), een *post factum* verklaring betreft, daar verzoekende partijen tijdens hun gehoor hebben verklaard niet te weten welke documenten door de chauffeur werden gebruikt. Zulke *post factum* precisering is niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde onwetendheden in dit verband.

3.2.10.1. Verzoekende partijen stellen dat de broer van eerste verzoekende partij, een Omon-officier, op 30 augustus 2010 werd vermoord, dat zij na de moord van de broer van eerste verzoekende partij werden blootgesteld aan vervolging en aanvallen en dat documenten over diens moord niet kunnen worden bijgebracht daar eerste verzoekende partij op de dag van de begrafenis werd ontvoerd.

3.2.10.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het louter op zeer summiere wijze herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om desbetreffende motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden, vaagheden, inconsistenties en het gebrek aan interesse in hoofde van eerste verzoekende partij, die verwerende partij hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van desbetreffende verklaringen, volledig ongemoeid worden gelaten in het verzoekschrift, waardoor deze motieven door de Raad als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd.

3.2.11. De opmerkingen van verzoekende partijen *“goede redenen te hebben om te geloven dat zij geen bescherming zullen krijgen in hun land”* en *“ook redenen te hebben om te geloven dat mijn gezin, die in Rusland woont, bedreigd door de veiligheidsdiensten in verband met mij”* betreffen blote beweringen die met geen enkele objectieve informatie worden onderbouwd en doen op generlei wijze afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

3.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperken tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoekende partij tevens stellen dat de verwerende partij vergeet naar het journaal te kijken en zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug merkt de Raad op dat, verzoekende partijen evenwel geen informatie bijbrengen waarmee zij aantonen dat de informatie door de commissaris-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier A. O. en A. S., stuk 19, deel 2, administratief dossier A. A., stuk 16, deel 2 en administratief dossier A. A., stuk 20, deel 2, *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011) niet correct zou zijn, wat zij, gelet op het feit dat de bewijslast op de asielzoeker zelf rust, echter dienen te doen indien zij op een dienstige manier kritiek wensen te uiten op de correctheid/volledigheid van de door verwerende partij gehanteerde informatie. Bovendien stelt de Raad vast dat voormelde *“briefing”* verwijst naar uiterst recente bronnen die dateren tot medio 2011.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partijen zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen vergenoegen zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit

internationale rapporten en een bondig internetartikel, en maken in enigszins verwarrende bewoordingen gewag van een Algemeen Ambtsbericht van 2008 zonder dit nader te preciseren. Zij brengen evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen.

Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier A. O. en A. S., stuk 19, deel 2, administratief dossier A. A., stuk 16, deel 2 en administratief dossier A. A., stuk 20, deel 2) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.13. Waar verzoekende partijen ten slotte aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van deze dossier, waaronder de talloze neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier A. O. en A. S., stukken 18 A + B en 19, administratief dossier A. A., stukken 15 + 16 en administratief dossier A. A., stukken 19 en 20) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op 6 juli 2011 (administratief dossier A. O. en A. S., stukken 5 A en 5 B) respectievelijk 8 juli 2011 (administratief dossier A. A., stuk 4 en administratief dossier A. A., stuk 7) de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.14. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de

beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT